

Zdzisław Kaszewski

Strobin, gm. Konopnica, woj. sieradzkie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 20, 70-71

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

We wnętrzu odkryto trzy warstwy spalenizny rozdzielone grubymi warstwami przepalanej gliny /20-30 cm/ ze śladami po konstrukcji drewnianej wykonanej z okrągłaków, bądź z negatywami brzegów kamieni umacniających ściany obiektu.

W najniższej położonej warstwie spalenizny natrafiono na kilkanaście fr. ceramiki naczynowej, datowanych na wczesny i środkowy okres lateński, podobny kształt materiału wystąpił w warstwie rumożu między środkową a najwyższą warstwą spalenizny.

Pomiędzy najwyższej położonymi kamieniami dostrzeżono kilka niewielkich, słabo czytelnych skupisk węglików drzewnych, które można by interpretować jako ślady po drewnianym szkielecie zadaszenta obiektu. Nie znaleziono śladów żuźla, wapna, kości ani ziaren zboża, wobec czego obiekt zinterpretowano jako piec do wypалу ceramiki. Jego funkcjonowanie było dwukrotnie przerwane zawaleniem ale zadaszenta, przy czym zwalony rumoż nie został całkowicie usunięty, lecz tylko ubity i wyrównany do poziomu, po czym po odbudowaniu używano piec ponownie. Po kolejnym, trzecim zawaleniu się zadaszenta, piec nie został już odbudowany.

Zarówno solidna konstrukcja, jak i wyróżnione 3 fazy użytkowania obiektu, wskazują na jego powiązanie z osadnictwem o stałym charakterze. Być może jego użytkownikami byli mieszkańcy osady, której relikty odkryto na tym samym stanowisku w trakcie prowadzonych tu w latach 1984-1985 badań ratowniczych.

RZESZÓW
Zamek

patrz
późne średniowiecze

STARGARD QUBIŃSKI, gm. Gabin
woj. zielonogórskie
Stanowisko 10

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury Materialnej
Zakład Archeologii Nadodrza
we Wrocławiu

Badania prowadził doc. dr hab. Grzegorz Domański. Finansował WZIR w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Osada i cmentarzysko kultury łużyckiej, osada kultury luboszyckiej.

Na stanowisku znanym jako osada kultury łużyckiej o bliżej nieokreślonej chronologii, w trakcie badań ratowniczych przeprowadzonych w czasie melioracji pól i w dwóch wykopach o powierzchniach 100 m², odkryto ślady 22 obiektów. Znaleziony grób ciałopalny i ślady drugiego pochodzą z III okresu epoki brązu. 5 obiektów należy wiązać z osadą kultury łużyckiej z okresu halstackiego. 7 jam reprezentuje osadę kultury luboszyckiej z okresu późnorzymskiego. Znaleziono w nich m. in. ceramikę toczoną i typowe dla tej kultury okrągłe ciężarki tkackie. Pozostałe jamy nie zawierały materiału lub niewielką ilość niecharakterystycznych elementów naczyń.

Badania zakończono.

STARY SĄCZ
woj. nowosądeckie
Stanowisko 1

Muzeum Żup Krakowskich
Wieliczka

Badania prowadził doc. dr hab. Antoni Jodłowski. Finansował Urząd Miasta w Starym Sączu i Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka. Drugi sezon badań. Osada kultury łużyckiej.

Kontynuowano badania przechodząc do wykopalisk systematycznych. Teren osady przeznaczony jest na rozbudowę cmentarza komunalnego. Przebadano obszar 112 m². Eksplorację przeprowadzono do głębokości 80-120 cm. Układ stratygraficzny tworzyły zasadniczo dwie warstwy, a mianowicie humus o miąższości 40-40 cm i żółta glina calcowa z domieszką drobnych kamieni, miejscami żwiru. Na pograniczu humusu i calca stwierdzono w kilku miejscach znikome ślady warstwy osadniczej o zabarwieniu brązowym oraz 9 obiektów kulturowych /3 paleniska, 2 jamy, 4 ślady po skupach i 1 skupisko ceramiki/. Materiał zabytkowy odkryty podczas badań stanowi wyłącznie ceramika kultury łużyckiej /w tym pojedyncze ułamki "bricquetage"/. Pozwalają one datować osadę wstępnie na środkową i późną fazę kultury łużyckiej.

Badania będą kontynuowane.

STROBIN, gm. Konopnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadził mgr Zdzisław Kaszewski. Finansował WKZ w Sieradzu. Trzynasty sezon badań. Osada obronna górnośląsko-małopolskiej grupy kultury łużyckiej /podgrupy kpińskiej/ z okresu halstackiego D i wczesnego okresu lateńskiego /550-300 p. n. e./.

Stanowisko położone jest na północnym skraju wsi Strotin w odległości 30 m na zachód od drogi Konopnica-Osajaków.

Badania koncentrowały się w części mieszkalnej osady. Przebadano obszar o powierzchni 675 m², na którym odkryto 6 niewielkich rozmiarów jam odpadkowych i 1 obiekt mieszkalny. Zawartość jam odpadkowych stanowiły fragmenty naczyń, polepa, kości zwierzęce, muszle małża rzeczno- i węgiel drzewny. Chata nr 10 o wym. 7,8 x 3,2 m z paleniskiem umieszczonym w centralnej części tego obiektu mieszkalnego, należy do budowli o konstrukcji słupowej. Na obrzeżu chaty odkryto rozmieszczone dość regularnie dołki słupowe o średnicy 18-22 cm, zawierające w swym wnętrzu niki ślady wbitych w gliniaste podłogi słupów konstrukcyjnych. Pozostałości tej drewnianej konstrukcji sięgały do głębokości 105-128 cm. Podczas eksploatacji wnętrza chaty odkryto kilkanaście fragmentów naczyń glinianych, polepę, kości zwierzęce, węgiel drzewny, osłonek z płaskowca, fr. bliżej nieokreślonego przetopionego przedmiotu z brązu oraz szpilę brązową z rozklepaną i zawiniętą w uszko główką. Dno chaty nieregularne sięgało do głębokości 110-150 cm.

Można stwierdzić w jamach odpadkowych i obiekcie mieszkalnym nr 10 znaczną rozbieżność chronologiczną i przynależność kulturową zabytków. Najstarsze formy naczyń można datować na okres halstaacki C, noszą one cechy górnośląsko-małopolskiej grupy kultury łużyckiej sporadycznie w niewielkiej ilości wschodnio-wielkopolskiej grupy kultury łużyckiej. Natomiast naczynia odkryte w chatce nr 10 noszą cechy późno halstaackiego i wczesnołateńskiego, niektóre z nich reprezentują formy należące do kultury wschodniopomorskiej. Podobne zjawisko zaobserwowano w kilku obiektach mieszkalnych odkrytych w latach ubiegłych.

STRUMIANY, gm. Wieliczka
woj. krakowskie
Stanowisko 4

patrz
okres lateński

TARNÓW
Rynek 5
kamienica

patrz
późne średniowiecze

TARNOWIEC, gm. Tarnów
woj. tarnowskie
Stanowisko 1

patrz
okres wpływów rzymskich.

TORUŃ
Stanowisko 18

patrz
okres lateński

WŁADYSŁAWOWO-CHEŁAPOWO
woj. gdańskie
Stanowisko 32

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Janusz Podgórski, Finansował WKZ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko płaskie kultury łużyckiej z okresu HaC.

Badania o ratowniczym charakterze podjęto w następstwie przypadkowego odkrycia i doraźnych badań ratowniczych, przeprowadzonych w czerwcu 1985 r. Odkryto tu wówczas 4 groby skrzynkowe i pozostałości 4 dalszych grobów, całkowicie zniszczonych.

Cmentarzysko znajduje się na niewielkiej, płaskiej wyniosłości terenu, ok. 750 m na północny wschód od latarni w Rozewiu, po zachodniej stronie szosy Władysławowo-Jastrzębia Góra i prawdopodobnie jest identyczne ze stanowiskiem Rozewie 3, wymienionym w katalogu L. J. Łuki.

Przebadano obszar ok. 3 arów położony po północnej stronie plaży, na którym odkryto 18 grobów i 1 jamę /obiekty nr 3, 10-16, 21-28/. Wskutek prac ziemnych, przeprowadzonych na tym terenie w okresie wojny i później, cmentarzysko uległo dewastacji. Przeważająca ilość grobów, w większości obwarowanych,

została całkowicie zniszczona toteż z przekopywania terenu wykopów uzyskano znacznie większą ilość materiału ceramicznego i kostnego niż z samych grobów. Na uwagę zasługuje mały grób skrzynkowy nr 22, zawierający i zniszczoną popielnicę dwustożkową i grób obwarowany nr 26, z którego wydobyto m.in. fragmenty zdobionych kubków. Łącznie uzyskano stosunkowo dużą ilość materiału ceramicznego, zachowanego ułamkowo /przeważają fragmenty naczyń dwustożkowych, mis i kubków/ i przepalonych kości ludzkich, a także wydobyto fragmenty ozdób brązowych, fragment kołca zapinki żelaznej i fragment szczyptec żelaznych.

Materiał zabytkowy znajduje się w zbiorach Muzeum Archeologicznego w Gdańsku